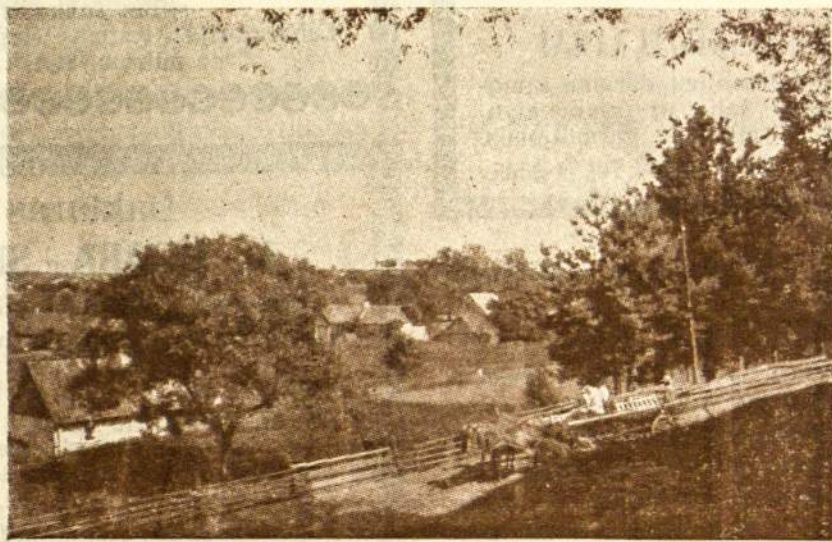

VILTIS

LIETUVIŲ IŠEIVIŲ JAUNIMO ŽURNALAS
BALANDŽIO-ĖGUŽĖS MĖN.

Nr. 4 (14) 1936 m.

Lietuvos kaimo vaizdelis.

J. FRIZZO & CIA. BANKINIAI NAMAI

Įkurti 1900 metais

Rua Mauá Nr. 207

Skyrius RUA 15 DE NOVEMBRO, 41

São Paulo

Laivakortės ir šamados į visas pasaulio šalis.

Piniginės perlaidos — siunčiame pinigų į Lietuvą ir kitas pasaulio šalis.

UŽSIENIŲ VALIUTĄ perkame ir parduodame geriausiomis kainomis.

INDELIAI IR EINAMOSIOS SASKAITOS

Priimame indelius, mokame nušimčius ir teikiame knygeles (cadernetas).

Kalbame lietuviškai ir kitomis kalbomis.

Teikiame informacijas raštu į provinciją.

REDAKCIJA rankraščius taiso savo nuožiūra.

Nesunaudotų rankraščių savo lėšomis negražina. Už skelbimų turinį neatsako. Siunčiant Redakcijai korespondencijas, raštus ar laiškus, visada turi būti nurodyta siuntėjo vardas, pavardė ir tikras adresas.

ŠAMADOS

J. FRIZZO BANKINIAI NAMAI

Isac Cogan tarpininkaujant, darome šamadas iš viso pasaulio šalių, už prieinamiausias kainas ir su pilnomis garantijomis.

Rua Mauá, 207 - S. PAULO - Tel. 4-3345

« VILTIES » ŽURNALAS GAUNAMAS

Luz stoties kioske; José Paulino vaistinėje; prie Centralinio Pašto laiptų ir kampo; Rusų vaist Mokoje; Menkaičio krautuvėj S. Annoj; Kirilausko krautuvėje Villa Anastazijoje, pas atskirus platintojus ir Redakcijoj.

SANTOS: S. P. R. stoties kioske.

Prisiekusis Vertėjas MIGUEL OCOUGNE

RUA 15 DE NOVEMBRO 32 sobreloja
Tel. 2-6393 — SÃO PAULO

Daro vertimus iš visų kalbų ir paruošia visokius dokumentus, kaip antai: chamadas, naturalizacijos, carteiras de identidade, carteiras profissionaes ir kitus dokumentus.

Kalbama lietuviškai

Dr. S. MEITIN

(Diplomuotas Vokietijos i Rio universitetuose)

Priima: vidurinių, veneros ir nervų ligomis nuo 2 iki 6 val. vakaro.

Ultravioletiniai spinduliai.

SUSIKALBAMA LETUVIŠKAI

Rua Barão de Itapetininga, 139

Salas 8-9 - Telef. 4-0715,

Dr. B. K. Chipiakoff

(Maskvos universitetuose 1914 m. laidos)

RUA YPIRANGA, 193 - ap. 4 (kertė rua Santa Ephigenia) Tel. 4-0316.

Ligonius priima kasdien: nuo 3 iki 9 val. vak. Sekmadieniais nuo 10 val. iki 12 val.

Vidaus, nervo-psichinės ir moters ligos.

(Specialė klinika venerinių ligų triperis, sifilis, šankeris)

Laboratorija: tyrimas šlapumo, kraujo mikrobu ir t. t.

Daktaras

A. JAZARA - SNEGE

(Maskvos gydytojas nuo 1914 m.)

Vidaus ligos, chirurgija, venerijos ir moterų ligos.

Priėmimas nuo 9 — 12 v. ryt. ir 3 — 7 v. v.

Ladeira Porto Geral, 12 sobr.

2.º Andar - salas 4 e 5

(kampus Boa Vista ir 25 de Março)

Gyv. butas ten pat 5 auk. Tel. buto 2-5068.

V I L T I S

LEIDŽIA BRAZILIJOS LIETUVIŲ JAUNIMO S-GA «VILTIS»

1936 metų
Baland.-Gegužės
mėn.

Adresas: "VILTIS" Rua Coronel Moraes, 338 - S. PAULO

KAINA: Metams 8 mlr., pusmečiui, 5 mlr. Amerikos valstybėse - metams 12\$000, pusmečiui 6\$000. Lietuvoje ir kitur metams 15\$000 pusem. 8\$000. Atskiras nr. 1\$000.

Nr. 4 (14)
Eina II metai

KONSULATO 7-RIU METU SUKAKTUVES

P. D-ras Petras Mačiulis,
pirmas Lietuvos Konsulas

A. a. Bronius Steponaitis,
antras iš eilės ėjęs Konsulo
pareigas, 1935 m. tragiskai
miręs.

P. Povilas Gaučys,
trečias iš eilės ir dabartinis konsul.

Šių metų Gegužės 19 d. suėjo lygiai septyni metai, kai São Paulo mieste veikia Lietuvos Konsulatas. Nors sulyginamai yra trumpas laikas, bet daug yra kas nuveikta. Visose kolonijos gyvenimo srityse daug gero padaryta.

Šia proga sveikindami Konsulatą Konsulo p. P. Gaučio asmeny linkime ir toliau sėkmingai dirbuotis mūsų kolonijos naudai.

**Br. L. J. S-gos "Viltis" Centro Valdyba
ir "Vilties" Redakcija.**

JAUNIME, DIRBKIME!

Senas išminties posakis sako: "Jaunimas — tautos ateitis". Kad šis posakis yra teisingas, nereikia abejoti. Istorijos faktai aiškiai tai parodo: kokiais keliais jaunimas ėjo, tokiais pat pamatais ir ateities gyvenimas buvo kuriamas. Tad reikia nepaprasto atsargumo, pasiaukojimo tą tautos ateitį auklėjant, nes nuo išauk-

lėjimo priklauso jaunuomenės veidas, nuo sąlygų, kuriose jaunuomenė gyvena, priklauso jos būsimieji darbai.

Sunku kalbėti plačiu mastu apie jaunimą, nes jo amžius taip įvairus ir be to jis taip skirtingas, pasiskirstęs į atskirus luomus bei grupes, bet nežinint to visvien visų tikslas yra vienas —

būti tautos ateitis.

Šiandien nieks nesako, kad tik išrinktieji gali kurti tautos ateitį — ateitis priklauso visiems ir todėl jos kūryba yra visų pareiga. Jei jaunuomenės tarpe vieni bus vadai, kiti eiliniai žmonės, tai nereikia, kad jų vieni — išrinktieji, o kiti taip sau medžiaga. Jie visi tam tikroje aplinkoje, tam tikru laiko tarpu yra vienodai brangintini, nes nė vienas žmogus negal apsiimti visų sričių, o apėmęs fiziškai nesugebės ir netesės tinkamai jas valdyti.

Bet kas toji jaunuomenė? „Vienas lauke — ne karys“, — sako priežodis. Vienas jaunuolis dar nesudaro jaunuomenės. Vadinasi tik jaunųjų žmonių grupė yra jaunuomenė. Bet tarp jaunų žmonių yra daug skirtumų, nes kiekvienas žmogus, anot mokslininkų, yra tarytum mažas atskiras pasauliukas. Būdamas atskiru pasauliuku kiekvienas turi savo siekimus, interesus, kiekvienas elgiasi savaip. Tad kasgi, pagaliau, jungia tą milžinišką jaunų pajėgą į vieną vienetą? Atsakymas trumpas — jaunuomenę jungia idealai. Tik vienodi siekimai, vienas tikslas visus jungia į bendrumą, į vieną vienetą.

Koki gi jaunuomenės siekimai? Trumpai suglaudus — tobulinti save iki aukščiausio laipsnio, nes per asmens tobulybę siekiame tautos tobulybės ir pasiekiamo laimė. Be to yra altruizmas, t. yra norėti ir dirbti ne savo, bet artimo, visuomenės bei tautos gerovei. Jaunuomenė — tai nuolatinis tobulumo ieškojimas, nuolatinė kova dėl savo ir kitų laimės, nuolatinis žengimas ir veržimasis priekin ir nuolatinis nenuilstąs idealo siekimas.

Toks yra bendrai jaunuomenės uždavinys. Bet koks turi būti mūsų lietuvių jaunimas? Visų pirma — fiziškai sveikas, nes kūno sveikata beveik pagrindas sielos pusiausvyrai: „sveikame kūne — sveika siela“. Kaip to pasiekti? Atsakymas trumpas — sportas, racionali fizinis auklėjimas ir kūno higiena padarys mus sveikus. Toliau — mūsų jaunimas turi būti energingas, gerai nusitelkęs, apsišvietęs, progresuojąs ir siekiąs tikros tiesos, jau nekalbant apie tai, kad kiekvienas turi turėti savyje gilų jausmą prie savųjų ir prie to viso, kas yra lietuviška bei tautiška. Kiekvienas lietuvis jaunuolis turi jausti, kad jis esąs dalelė bei plytelė to milžiniško rūmo, kuriuo yra mūsų tėvynė Lietuva.

Kas visa tai suteiks jaunuoliui? Į tai atsakome: — organizacija bei mokykla. Tik tos dvi priemonės, jei jos bus tinkamai išnaudotos, padarys jaunimą tokiu, koku jis privalo būti. Bet čia reikalinga viena sąlyga, be kurios tos dvi priemonės lieka be vertės, tai jaunuolio darbas. „Organizacijos ir mokykla nieko nepadės, jei

P A D E K A

Visiems prisidėjusiems prie surengimo „Vilties“ S-gos koncerto — baliaus, būtent: Bom Retiro skyriaus chorui su vedėju p. J. Stankūnu, gerbiamiems solistams p. p. T. Mažefkai, K. Ambrazevičiui ir St. Vinkauskui, ponams kvarteto dalyviams, būtent: L. ir V. Godliauskams, Petro niui ir B. Stankevičiui, loterijos „anstoliui“ p. St. Vancevičiui, p. F. Čemarkai už paaukuotus gėrimus ir visiems tvarkdariams bei atvykusiems svečiams tariame nuoširdų lietuvišką ačiū.

„Vilties“ S-gos Centro
Valdyba.

MOTERU D-JOS GEGUŽYNĖ.

Gegužės 17 d. Lietuvių Moterų draugija Villa Bellos mokyklos patalpose buvo surengus linksma gegužynę, kurioje dalyvavo žmonių gana daug. Pradžią gegužynės 1 val., o pasibaigė 7 v. vakaro, taigi lietuviškai ir pavyzdžingai. Bufetas buvo irgi tikrai lietuviškas, pačių moterų pagamintas. Programą išpildė Villa Bellos choras, p. J. Stankūno vadovaujamas, o orkestras buvo smuikininko p. Ogževailos žinioje.

Bendrai gegužynė visais atžvilgiais pasisekė gerai.

Dalyvavęs.

Ka sako garsus vyrai apie moteris

Visos moteris — vaikai

Šekspyras.

Apvaizda kiekvienam duoda tinkamą žaislą: lėlę — kūdikiui, kūdikį vyrui, vyrą moteriai, moterį velniui.

V. Hugo.

Moteris tai žmonių rykštė.

Aristofanas.

Moterimi, kurią pažįsti, gali drąsiai pasitikėti. Bet kas moteris pažįsta?

Tai ką moteris sako mylinčiam ją žmogui, yra rašyta ant vėjo ir greit tekančio vandens.

Katulas.

jaunuolis dirbti nenorės“, o neseniai miręs Edisonas pasakė: „Genijus tai 99 % darbo ir 1 % gabumo“.

Tad brangus jaunime, dirbkime, o ateitis mūsų bus.

St. P.

P. St. Dorinas su žmona,

„Vilties“ žurnalo stambus remėjas. (Žiūrėk São Paulo kroniką).

Kan. Tumas kaip žmogus ir visuomenės veikėjas (Jo biografiją žiūrėk pusl. 214)

Ką apie jį rašo mūsų rašytojai.

✓ Prof. V. Mykolaitis-Putinas, kitas didis mūsų rašytojas ir poetas, taip charakterizuoja Juozą Tumą: „Tur būt nėra nė vieno lietuviu inteligento, kuris nepažintų kanauninko Tumo, arba bent nebūtų daug ko apie jį girdėjęs. Gyvas ir judrus, jaunatvės entuziazmu degęs, kaip obelis baltas žilaplaukis, jis kur tik pasirodo, visų patraukia akį ir širdį. Jaunimas kanauninką Tumą laiko mėgiamiausiu savo svečiu. Įvairiausių pažiūrų žmonės jį lygiai mielai mato savo tarpe. Iš jo asmens ir kalbos, trykšta gyva fantazija, optimizmas, energija. Net kai jis pyksta ir barasi, jis neatrodo rūstus ir baramasis žmogus negali susilaikyti nesisypsojęs.“

A. Jakštas-Dambrauskas savo rašiny „Kan. Juozas Tumas-Vaižgantas“ apie jį taip atsiliepia: „Su Tumu galima nesutikti, susiginėti, bet būti jo priešu tiesiog nėra kaip... Jis kaip buvo, taip ir po šiai dienai tebėra visiems prieinamas, meilus, greitas kitam patarnauti ir padėti, visuomet malonus, linksmas, atlaidus... Visiems malonu su juo susitikti, draugiškai pasišnekėti. Neapsiriksiu, rodos, pasakęs, kad nėra kito Lietuvoj žmogaus, kurs tiek turėtų draugų, kaip Tumas“.

Kan. Tumo laidotuvės

Gegužės 1 d. prasidėjo velionies laidotuvės valstybės lėšomis. Jas organizuoti buvo pavesta dr. Bielskui, Respublikos Prezidento kanceliarijos viršininkui. Organizaciją eisenai vadovavo šaulių S-gos atstovas V. Daudzvardas. Eisenos tvarkdariai buvo uniformuoti šauliai, skautai ir studentai. Jau toli prieš 16 val. Vytauto kalne, aikš-

tėje netoli velionies buto, pradėjo rinktis laidotuviams organizacijos, įstaigos, mokyklos. Prie kars-to atsisveikinimo žodį tarė ministeris pirmininkas J. Tūbelis, švietimo ministeris K. Šakenis, įstaigų organizacijų, menininkų atstovai. Velionis gražiai dekoruotu automobiliu buvo vežamas į Vytauto bažnyčią, kur ilgus metus rektoriavo. Buvo nešama keli dešimčiai vainikų, velionies ordinai ir pasižymėjimo ženklai, kurių tarpe ir šauliškojo darbo ženklas — «Šaulių Žvaigždė». Ėjo daugybė dvasiškių, vienuolių, klierikų, buvo nešamos vėliavos, žibintai, žvakės, Eisena slinko šaulių ir karių špalerių tarpe. Grojo keli orkestrai.

Visas liūdno eisenos kelias buvo nubars-tytas eglų šakomis. Paskui karstą ėjo velionies giminės, vyriausybė, un-to ir žemės ūkio akademijos profesoriai ir studentų atstovybė, karininkai ir aukštieji valdininkai, Vytauto Didžiojo komiteto izdo sekcija, žurnalistai, rašytojai, švietimo ministerija, studentų organizacijos, skautai, meno mokykla, aukšt. technikos mokykla, gimnazijos ir mokyklos, savanorių sąjunga, tautininkų sąjunga, Vilniui vaduoti sąjunga ir t. t. Eisena nusitęsė per kelis kilometrus. Ties valstybės teatru valst. operos orkestras griežė gedulo maršą, o teatro kolektyvas prisijungė prie laidotuvių eisenos. Mieste gaudė visų bažnyčių varpai, o karo muziejuje liūdnei gaudė Laisvės varpas.

Prezidentūros sodo vartuose laukė liūdno eisenos Respublikos Prezidentas A. Smetona. Čia jis su p. Smetoniene prisijungė prie liūdno eisenos ir lydėjo velionį į Vytauto bažnyčią.

Apie 19 val. velionies kūnas buvo pastatytas Vytauto bažnyčioje.

IVAIRENYBĖS

Kinų prietarai.

Iš visų tautų daugiausiai turi prietarų kinai. Jie yra jautrūs žmonės, turi laikią fantaziją, lengvai sugalvoja nebutus daiktus ir paprastai viską, kas tik jiems nesuprantama, aiškina kaip gerų ir blogų dvasių padarinius.

Kinai stabmeldžiai tiki į dvi pasaulio galyles, amžinai kovojančias tarp savęs, tai «Ina» ir «Jana», arba Tamsybė ir Šviesybė. Del šios kovos ir atsirado daug prietarų.

Jei tamsią ukanotį tylią naktį kinas išgirs medžių girgždėjimą, tai reiškia, kad kokia nors pikta dvasia ruošia kam nors iš jo artimųjų tarpo didelį nemalonumą.

Jei aplink mėnulį pasirodo balzganas ratas, tai džiaukitės, nes mėnulis susiziedavo su dangum, o del šio bus daug laimės ir linksmybės.

Jei per dangų nusidriekė krintanti žvaigždė, vadinasi kas nors mirė. Kiekvienas kinas turi savo žvaigždę. Juo menkesnis kinas, tuo mažesnė žvaigždė. Didžiosios žvaigždės priklauso mandarinams — didžiūnams.

Jei kam ant nosies auga plaukai, tai tas turės daug pinigų, tik nemokes jų naudoti. Jei keli atskiri plaukai auga ant veido, tai to žmogaus reikalai turės pasisekimą. Jei nuskusi, viskas dings.

Patikimas žmogus yra tas, kurio veidas yra apvalus, o ausys ir nosis mėsingos, ir niekuomet nepasitik tokio, kurio veidas sausas, o ausys mažos.

Jei moteriai dygsta ūsai, o ji tavo giminitė, tai būtina jį išrauk, priešingai busi nelaimingas. Moters ūsai yra saivališkumo ženklas. Tokios moters nieks neves.

Jei kam aukštai auga antakiai, tas žmogus neprotingas.

Jei namų tinkas bira, tai namams bus nelaimė.

Jei vakarais čirškia žiogas, tai ženklas, kad artinasi laimė.

Daug yra tų prietarų, bet juos sunku čia surašyti.

J. S.

Pas juos ir pas mus.

Jei Japonijoje atsiųstas straipsnis į redakciją laikraštini talpinti netinka, tai redaktorius neatsako taip, kaip pas mus: Tamstos straipsnis visai netinka, todėl laikraštini netalpinsi. Ten redaktorius atsako visai kitaip. Štai tokio atsakymo vienas pavyzdys.

„Su dideliu malonumu mes skaitėme Tamstos straipsnį. Tai yra veikalas, kokio dar nieks iki šiam laikui nėra parašęs ir vargu, ar kas nors panašų parašys. Mūsų džiaugsmas dar daugiau padidėjo, kai iš Tamstos parašo mes sužinojome, kad Tamsta esi mūsų tautos sūnus, kurį Dievas taip gausiai apdovanojo savo malone ir davė toki įkvėpimą taip gražiai veikalą parašyti. Bet bijodami, kad mūsų skaitytojais nereikalaute tik tokių veikalų laikraštini talpinti, nes daugiau bendradarbių tokių mes neturim, todėl Tamstos straipsnį į laikraštį mes netalpinsi. Iš kitos pusės bijodami, kad niekas jį nenusirašytų, mes jį paslėpiam į netalpinamų straipsnių krepšį.

Pas mus atsakoma visai kitaip. Todėl Japonijos laikraščiai bendradarbių turi daug.

Persigandęs pagijo.

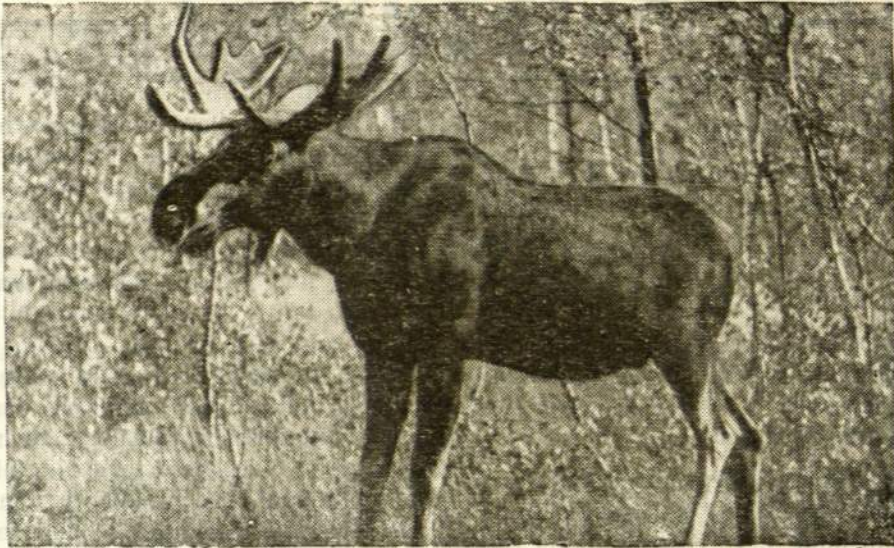
Lekijos kaimo Starowska gyventojas P. Mrococh prieš 8 metus girioj gruvančio medžio buvo pertrenktas ir tuomi tapo suparalyžiuotas. Dabar neseniai jam vienam būvant namie jo butą užpuolė gauja vilkų. Vilkai išvertė duris pagaliaus įsilaužė vidun. Juos pamatęs Mrococh, iš baimės pradėjo alpti, tačiau jis suėmęs visas jėgas pasijudino, ir net nepasijuto kaip pašoko liuosas ir sveikas. Mat išgąstis kartais suparalyžiuoja, išgąstis ir pagydo. Taip buvo ir dabar. Mrococh išsigandęs pagijo ir griebęs kažergį ėmė mušti išiveržusius vilkus, ir net vieną jų užmušė, o kitus iš buto išvijo.

Muilo ežeras.

Washington valstijojej Grant apskrityj yra taip vadinamas muilo ežeras. Ežeras taip kaip ir visi kiti ežrai, tik pučiant kiek didesniai vėjai, jo judinamas vanduo suplaka pakrantėse storą sluogsnį kliūčių putų, viskuom panašių muilo putom. Užtai kaip tik didesnis vėjas ima pūsti, susirenka dideli būriai žmonių ir eina maudytis, nes jiems tada nereikia muilo. Tik sakoma, kad tos putos kenkia juodbruviams, nes plaukai virsta baltais.

Maratono bėgimas.

Daugelis yra girdėję kalbant apie „Maratono bėgimą“, tačiau, abejoju, ar visi žinome, ką reiškia. 490 metais prieš Kristaus gimimą graikai kariavo su persais Maratono laukuose. Persų kariuomenė buvo apie 50 kartu didesnė negu graikų, tačiau graikai persus sumušė. Mat persai, kaip dabar lenkai, buvo pavergę daugelį kitų tautų, iš kurių

Mūsų pajirio papuošalas — briedis.

ir buvo sudaryta jį kariuomenė.

Pasibaigus mušui, vienas graikas pasileido bėgti iš Maratono į Atėnus, norėdamas pranešti saviskiams apie didelį laimėjimą. Tais laikais jokių traukinių, autobusų, telefonų ir t. t. nebuvo. Tarp Maratono ir Atėnų yra 42 kilometrai. Spartietis tą kelią atliko per 2 val. 42 min. Jis, atbėgęs į Atėnus, suriko: "Atėniečiai, mes nugalėjome!" ir krito negyvas aikštėje.

Vėliau daug kas bandė bėgti 42 kilometrų. 42-ųjų kilometrų bėgimas ir yra pavadintas Maratono bėgimu.

Dabar sportininkai Maratono bėgimą 42 kilometrų nubėga per 1 val. 30 min. Tačiau mūsų sportininkai bėga sporto drabužiuose, tuo tarpu minėtas graikas bėgo pilnoje kareivio šarvuotėje.

Žmogus — žuvis.

Pasinėręs vandeny, tik tiek laiko žmogus gali išbūti, kiek jis iškenčia nekvėpavęs. O su laikyti kvėpavimą, žmogus tepajėgia vos pusę minutės.

Bet pasitaiko žmonių, kurie išbūna nekvėpavę net 2 minutes. Vienas prancūzas, 1912 metais, Paryžiaus maudyklėse be jokių prietaisų išbuvo pasinėręs net apie 7 min. Tokį ilgio pasinėrimo rekordą jis pasiekė tik daug laiko praktikuodamasis.

Tikrai nepaprastą dalyką kartą parodė vienas anglų fokusninkas. Jis buvo specialistas išsinarpalioti iš virvių, kad ir kažin kaip jį nesurištų. Visi manė, kad čia yra apgavimas. Tada fokusninkas, norėdamas įrodyti, jog jis nieko nepadarys, paprašė, kad jį surištų virvėmis ir prakirtę ledą įmestų jį surištą upen. Ten upės dugne jis iš virvių išsipainiosias ir pro eketę iš-

plauksias. Šis žiaurus šposas buvo padarytas. Žmonės susijaudinę laukė, kada drįsuolis sugrįš. Praėjo kelios minutės, o fokusninko vis dar nesimatė. Žmonės manė, kad jau prigirė, kaip štai iš eketės išlipa jis gyvas ir sveikas, o minia puola jį sveikinti.

Imperatoriaus Fridriko laikais gyveno pagarsėjęs naras, kuris oro galėdavo į plaučius įtraukti visai dienai. Imperatorius, norėdamas išmėginti jo nardymo gabumus, įmetė jūron auksinę taurę. Tasai pasinėrė vandenin ir po 45 minučių iškilo paviršium su taure rankoj. Jis papasakojo, kad jei būtų žinojęs kas yra jūrų gelmėse, tai taurės ieškoti nei už pusę karalystės nebūtų pasinėręs. Gilumoj sakė jis, yra labai tamsu, o pačiam jūros dugne plaukioja baisūs driežai ir milžiniški šliužai, kurie iš visų pusių tykojo jį sučiupti. Pasūlius jam dar kartą pasinerti, jis griežtai atsisakė. Tačiau kai karalius įmetė į jūrą maišiuką su pinigais, naro akys sužibo godumu ir jis šoko į gelmes. Bet daugiau jis nepasirodė paviršiu. Godumas jį prazudė.

Kuri valanda.

Kai Kaune yra lygiai 12-ji valanda dienos, tai Berlyne yra dar 11 val., Londone — 10 val. ryto, Dubline (Airijoje) 9 val. ryto, Naujorke — 6 val. ryto, Maskvoj — jau 1 valanda, arba 13, Pekine (Kinijoje) — 7 valanda vakaro, arba 19, ir Tokio (Japonijoje) — 8 valanda vakaro arba 20 valanda.

Žydai gudri tauta — jie skaito knygas.

Lord Bickenfeld.

KAN. J. TUMAS-VAIŽGANTAS

Jau trys metai praslinko, kai mirė Lietuvoj žinomas veikėjas, rašytojas ir publicistas Kan. Tumas-Vaižgantas. Tai buvo vienas populiariausių Lietuvoj žmonių ir vienas mėgiamiausių visų visuomenės grupių tarpe. Net ir tų, su kuriais jam teko idėjiniai kovoti ar kaip publicistui, ar kaip visuomenės veikėjui, ir tai Tumas-Vaižgantas, jei ir nebuvo mėgiamas, tai vis delto gerbiamas.

Tumas-Vaižgantas savo populiaringumą įsigijo del savo gyvo tikro talento, žerinio jo rašiniuose ir del savo energijos visuomeniniam darbe, kuriame jis iki savo mirties buvo nenuilstamas, o mėgiamas buvo del savo gyvo ir nuširdaus būdo savybių, kurios traukte traukė visus prie jo. Visas jo gyvenimas — tai nuolatinis darbas ir tai ne sau, ne savajai karjerai, bei visai tautai, visuomenei bei kraštui.

Trumpa biografija.

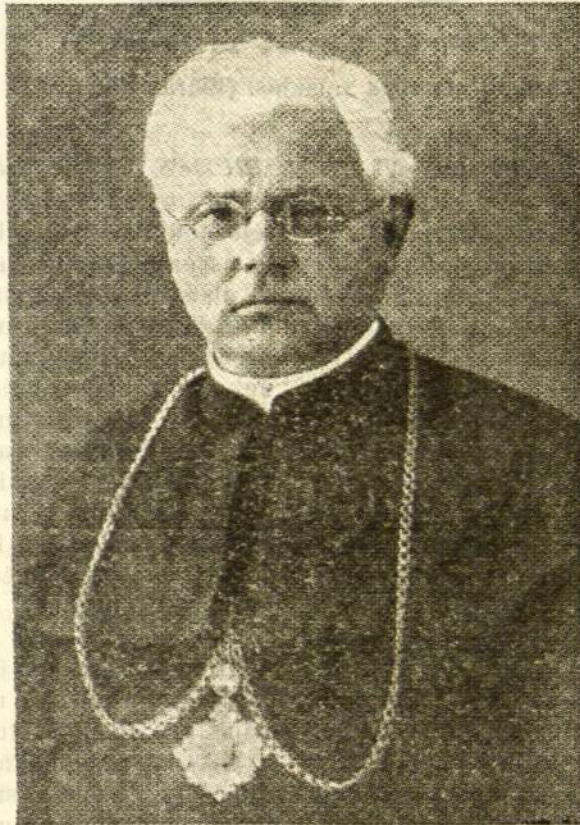
Kan. Juozas Tumas, žinomas plačiai Vaižganto slapyvarde, gimė 1868 m. rugsėjo mėn. 8 d. Jo tėvai buvo grynai lietuviai ūkininkai — Anupras ir Barbora Baltruškaitytė Tumai, gyvenę Malaisių sodžiuje, Svedasų par., Rokiškio apskr. Pradžios mokslą ėjo Kunigiškių pradžios mokykloj, kurią baigęs įstojo į Dinaburko realinę gimnaziją. Ten būdamas ketvirtroje klasėje pradėjo rašyti eilėraščius, vėliau kitus rašinėlius.

Iš realinės 1888 m. įstojo į Žemaičių Kunigų Seminariją, kurią baigė 1893 m. ir tapo iššventintas į kunigus. Pirmą vikaro vietą gavo Mintaujoj, iš ten vėliau buvo perkeltas kitur. Čia reikia pastebėti, kad kun. Tumas vienoj vietoj ilgai pabuti negalėjo, nes rusų agentai matydami jį karštu lietuviu esant, pradėjo jį įskundinėti savo valdžiai, todėl jis ir buvo dažnai kilnojamas. Tik Lietuvai atgavus savo nepriklausomybę jis išbuvo visą laiką Kaune, kaip Vytauto bažny-

čios rektorius. Kaune jis ir mirė — 1933 m. Balandžio m. 29 d.

Kun. Vaižganto darbuotė.

Kan. J. Tumas - Vaižgantas, apsigyvenęs Mintaujoj ir J. Joblonskio paragintas pradėjo bendradarbiauti «Apžvalgoj» 1893 metais. Tai buvo jo pirmutinis žingsnis prie publicistikos. Vėliau pradėjo rašyti ir į «Varpą». Budamas Mintaujoj dar parašė keletą beletristinių dalykėlių, kurie vėliau tapo išleisti atskiru veikalu «Aukštaičių vaizdeliai».

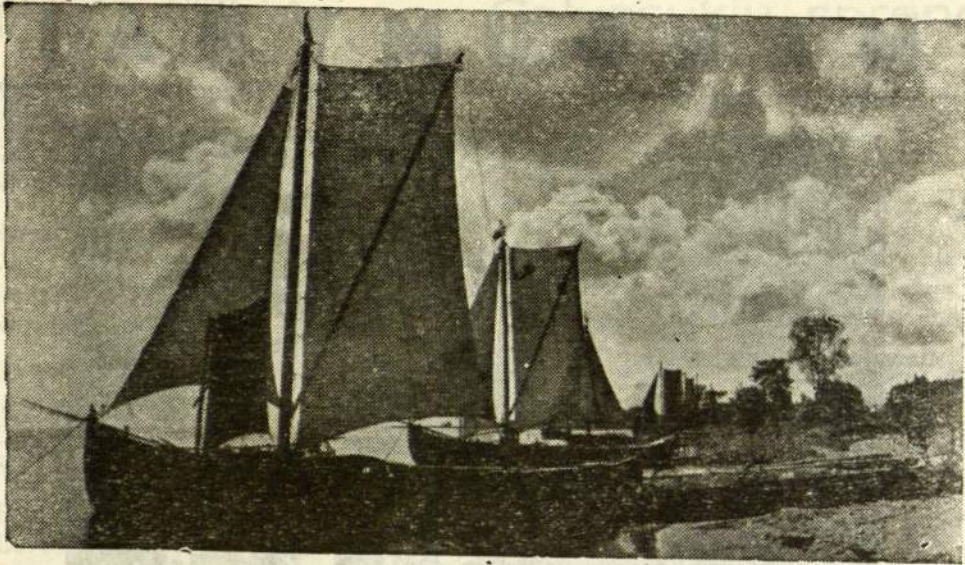
Kan. Juozas Tumas - Vaižgantas.

Susikirtęs del tautybės su dekanu baronu Ropp'u, Tumas tapo ištremtas į Žemaičių užkampį — Mosėdį. Ir čia 1896 metais susitaręs su kitais kunigais pradėjo leisti naują laikraštį «Tėvynės Sargą». Tumas buvo pirmas jo redaktorius. Tiesa, «Tėvynės Sargas» buvo spausdinamas Tilžėje, bet visą medžiagą turėjo paruošti ir korektūrą ištaisyti pats Tumas, todėl praslinkus kuriam laikui jis turėjo nuo to darbo atsisakyti, pavesdamas redagavimą kunigams Stakelei ir Tumėnui, nors atsakomuoju redaktorium skaitėsi jis pats.

1898 m. Tumas tapo perkeltas į Kulių. Čia sumarė naują darbą, būtent pradėjo leisti ir redaguoti pirmąjį mokslo ir visuomenės žurnalą «Žinyčią». Dar būdamas Kuliuose parašė pirmuos scenos kūrinius «Nepadėjus ner ko kasti», «Tiktai nekam nesakyk» ir kit.

Politinį darbą pradėjo varyti 1905 metais, kuomet visoj Lietuvoj ėjo tam tikras bruzdėjimas, ir kuomet Vilniuj buvo susirinkęs pirmas Lietuvos Seimas, kuriame ir jis dalyvavo, kaip panevėžiečių įgaliotinis. Vėliau jis Vilniuje apsigyveno ir ten pradėjo bendradarbiauti «Vilniaus žiniose», paskui susitaręs su A. Smetona, dabartiniu Lietuvos prezidentu, pradėjo leisti «Viltį».

Kan Tumas-Vaižgantas dar buvo Ameri-

Žvejų laiveliai mūsų pajūry.

Lietuvių kalbos ir tautos senumas

Mokslininkai, praeities tyrinėtojai aiškina, kad lietuviai taip kaip didžiama ir kitų Europos tautų, priklauso taip vadinamai «indoeuropiečių» arianų giminei, kuri senovėje gyveno vidurinėj Azijoje. Tiesa, daugelis šiandieninių pasaulio tautų paeina iš Azijos kilmės, tačiau nevisi kilę tam pačiam Azijos krašte kur gyveno arianai, perstai ir ne visos šiandieninės tautos yra arianams giminingos, kaip lietuvių buvusios ir dabar dar esančios giminės. Arianai gyveno tame Azijos krašte, kur šiandien Indija rubežiuojasi su Euro-

pa. Todėl arianai ir vadinasi «indo-europiečių», vartoję senąją indų kalbą «sanskrita». Užtai ir lietuviai kaip arianų ainiai, dabar vartoja jau perdirbtą ir patobulintą senovės indų kalbą «sanskritą». Tai viena iš seniausių pasaulio kalbų. Todėl šiandien mokslas lietuvių kalbą labai įvertina ir brangina.

Arianų giminės prieš daugelį tūkstančių metų išsiplėtė į vidurinę Aziją, ir laikams bėgant, suskilo į atskiras tautas, kurių vienos pasiliko Azijoje, o kitos atsikėlė į Europą. Iš Europos atsikėlusių arianų giminių paskui išsivystė slavai, germanai, romanai ir kiti, pasiliko tik lietuviai, prūsai, jatvingiai, latviai ir kitos neskaitlingos giminės, kurios neištautę pasiliko prie savo originalo. Iš šitų giminių susikūrė Europoje šiandieninė lietuvių tauta, pasilikus prie indo-europiečių kalbos «sanskrita». Kitos tautos, kuri šiandien vartotų taip seną savo prabočių kalbą, turbūt nėra.

Kitaip sakant, lietuvių tauta ir kalba, yra labai senos. Galbūt arianai senovėje dar Azijoje būdami, visi kalbėjo tą pačią kalbą, tik jų giminei išsiplėtus ir atskirom jų dalims atsидūrus tarp svetimų giminių, jie ištauto ir priėmę svetimas kalbas, galutinai tarp svetimųjų išnyko. Juk ir mūsų laikais panašiai dedasi. Lietuviška jatvingų tauta išnyko lenkų valdžioje, lietuviška prūsų tauta jau beveik išnyko vokiečių globoje. Nedaug reikėjo kad ir lietuviški latviai būtų išnykę vokiečių įtakoje. Arba kaip lietuviai nyksta išeivijoje: Amerikoje, Afrikoje ir kitur. Toks tautų likimas yra ir mūsų laikais, toks buvo ir tolimoje praeityje.

koj ir savo įspūdžius aprašė knygoje «Ten gera, kur mūs nėra».

Įvykus Didžiajam karui Kan. T. išvyko į Rusiją ir ten Petrapilyje ėjo Komiteto tremtiniams šelpti reikalų vedėjo pareigas. Rusijoje budamas pradėjo galvoti apie didesnio veikalo parašymą. Nors daug medžiagos jau buvo prirengęs, tačiau nleko išleisti nepasisekė, nes turėjo valstybės reikalais vykti užsienin į įvairias konferencijas. Tik atgavus Lietuvai nepriklausomybę ir apsigyvenus Lietuvos, Tumas išleido savo veikalą «Pragiedruliai», kurio išėjo net keturi tomai. Šie «Pragiedruliai» šiandien lietuvių literatūroje užima pirmą vietą.

Būtų dar daug daugiau parašęs, jei jam mirtis gyvybę nebut atėmus.

Taip atrodo Kan. Tumo-Vaižganto trumpais bruožais visa darbuotė ir literatūrinė kūryba.

Š. I.

M A R G U M Y N A I

Kavos skinimas Brazilijoje.

Ar nebijai lovos?

Jūreivis, labai gerai nusiteikęs, ruošėsi naujai kelionei savo laivu. Praeivis, tai matydamas, paklausė to linksmumo priežasties.

— Juk aš išplaukiu į jūrą! — atsakė jūreivis. — Jūra — tai mano derlingas laukas. Tikiuosi, kelionė gerai pavyks.

— Bet pasakyk man, ar turi tėvą?

— Ne. Žuvo jūroje.

— O senelis?

— Taip pat jūroj paskendo su savo laivu. Nieks iš važiavusių neišsigelbėjo.

— Ir kaip tad tamsta drįsti plaukioti dar taip linksmam nusiteikęs?

— Prašau leisti dabar man paklausti. Į tamstos klausimą atsakysiu vėliau.

— Labai prašau.

— Kur mirė tamstos tėvas?

— Lovoje.

— O senelis?

— Ak, suprantama, savo nuosavioj lovoj?

— Tai kaip tad tamsta drįsti, — tarė jūreivis: — kas vakaras gulti lovon?

Tik stipresnios tautos, kurios išsikėlė į kitas šalis, spėjo išgyventi pirmiau negu juos surado silpnąjį ateiviai, išliko neišnykę. Pavyzdžiui, ispanai ir portugalai išgyveno pietinėj Amerikoje, o anglai šiaurinėj. Visi jie išliko, nes spėjo išgyventi, o išgyvenę nustelbė kitus, neskaitlingesnius ateivius. Iš lietuvių giminės, kurios iš Azijos atkeliavusios Europon, spėjo išgyventi, tos išliko, o silpnesnės patekė svetimųjų tarpe turėjo išnykti.

— T. P.

Narsuolis.

— A, sveikas gyvas, Juokuti! Jau rodos puse amžiaus kaip tave mačiau.

— Kariumenėj buvau, brolau.

— Žinau, žinau. Skačiau laikraštyje kad esi apdovanotas aukšto laipsnio kryžium, už narsumą. Užkagi tave taip apdovanojo?

— Išgelbėjau gyvybę visam kareivių pulkui.

— Taip!! Kokiū būdu?

— Nušoviau pulko virėją.

Mėsininkas beširdis.

Jaunutė moteris atėjusi į mėsinyčią, rado mėsininką pjaustant kažkokį gyvulį. Mėsininkas pasitraukęs nuo savo darbo, laikydamas rankoj kruviną peilį, paklausė:

— O kągi norėsite?

— Tamita neturite širdies?

— Ne, širdies aš neturiu.

— Tai duokit man svarą kepenių.

=====

Vieną sykį dvaro ponas susibylinėjo su savo kalviu. Kad geriau būtų išlošus, kalvis, teisėjui padovanojo kirvį; bet tam pačiam tikslui ir ponas padovanojo teisėjui riebę, gražų bulių.

Teismo dienoj, kalvis teisėjui primindamas, kad jis dovanojęs jam kirvį, sako:

— Ponas teisėjau, teisk — kaip kirviu kirsk!

— O, teisėjas tą supratęs, jam atsako:

— Teisčiau, taip kaip kirvis kerta, bet kad jautis duria šonan!

MANO ŠEIMA.

Mano šeima — geraširdė:
Visi mane myli,
Kai iš kelio aš iškrypstu,
Niekados netyli!

Sykį grįžau aš namo,
Vėlai ir įkaušęs,
Radau visus manęs laukiant,
Nors aušrėlė aušo.

Už pakarpos tėvas griebė
Iš grindis pašluostė,
O motutė geraširdė,
Kačerga paglostė.

Brolis glėbin pasiėmęs
Lovelėn įkišo,
O sesutė geraširdė
Virvelėms surišo.

Mano žmona mylimiausia
Džiaugsmu nenustygo
Ir su diržu išvanojo
Iš kur kojos dygo.

O vaikučiai kai žvakelės,
Kampuose sustoję,
Vienu balsu garsiai šaukė,
kad neliautų tvoję ..

Net ir Rudis pasirodyt
Geru draugu bando —
Nes prie blauzdos man prisokęs
Ėmė ir įkando.

Tokią šeimą geraširdę
Visiems turėt geidžiu,
Nors po tokių priimtuvių
Sirgdamas dienas leidžiu.

V.

Tėvas ir lotynų kalba

Seniau visi mokslai buvo dėstomi lotyniškai.

Kartą Vilniuje mokėsi išdykęs bajoraitis. Jis dažniau lankė smuklę, negu mokyklą. Pri-trūkęs pinigų, grįžo jis pas tėvą į dvarelį.

Vieną dieną tėvas krovė į vežimą mėsą, o vaikėzas stovėjo tarp durų ir stebėjosi. Tėvas jį pasišaukė ir paklausė:

- Kaip lotyniškai šakės?
- Vidlatus. — atsakė sūnus.
- O kaip mėsas? — vėl klausia tėvas.
- Gnojatus, — tarė sūnus.
- Gerai, sako tėvas, — o kaip vežimas?
- Vožatus, — šeptelėjo studentas.

Galvosukiu sprendimas

“Vilties” 2-o numerio.

I

1. Pirmiausia važiuoja du rusai. Vienas pasilieka, o kitas grįžta.

2. Važiuoja vėl du rusai. Vienas pasilieka, o kitas grįžta.

3. Dabar važiuoja du lietuviai. Grįžta vienas lietuvis ir vienas rusas.

4. Važiuoja vėl du lietuviai. Rusas su laiveliu grįžta.

Tokiu būdu lietuviai nuėjo toliau, o rusai liko ten, kur pirmiau yra buvę.

II

Pirmiausiai ūkininkai pripylė 3-jų litr. bertainiuką ir iš jo perpylė į 5-kių litrų bertain. Iš antro karto vėl pripildė 3 litr. bert. ir baigė dapildyti 5-kių litrų bertainiuką. 3-jų litrų bertainiuke liko 1 litras. Iš 5-kių litr. bert. visą degtinę perpylė į didelį. Dabar tą vieną litrą esantį 3-jų litrų bertainiuke perpylė į 5-kių litrų. Dabar rezultatai gavosi tokie: Dideliam bertainy yra 7 lit., 5-kių litrų bert. yra 1 lit., o 3-jų nėra nieko. Gavę tokį rezultatą ūkininkai apsidžiaugė, nes tuojau iš 8 litrų bertainio, kur buvo septyni litr. degtinės, pripildė trijų litrų bertainį, o iš ten įpylė į 5-kių litrų, kur buvo jau vienas litras. Tokiu būdu didžiajam bertainy liko 4 litrai degtinės ir 5-kių litrų bertainy irgi pasidarė 4 litrai. 3-jų litrų bertainiukas liko tuščias.

Taip pasidalinę degtinę ūkininkai sugrįžo į namus.

PASTABA. Pirmąjį ir antrąjį galvosukį teisingai išsprendė F. Č., A. D., Leonas. Tik antrąjį: X. iš Joāo Theodoro, J. Mozūras, Kazys.

«Vilties» 3-io numerio galvosukių sprendimas tilps «Vilties» 5-me numery.

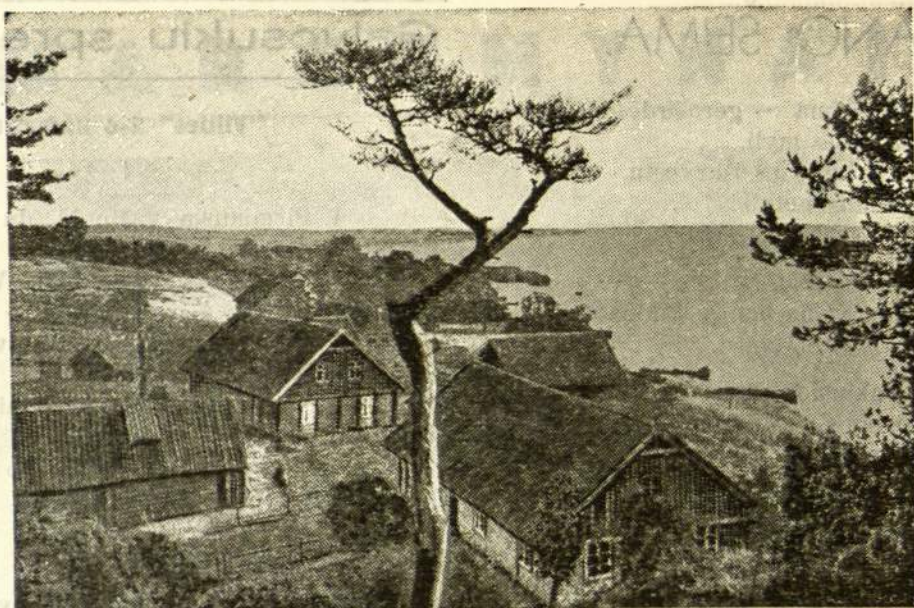
— Aha! — Susiprato tėvas, tu tiek ir namie galėjai išmokti. Taigi dabar imk vidlatus į rankatus ir krauk gnojatus į vožatus!

S-nis.

SKAITYK IR PLATINK VIENINTELĮ

PIETŲ AMERIKOJ ŽURNALA

“VILTIS”

Žvejų namai prie marių.

JUSTO KOPŪSTO NUOTYKIAI

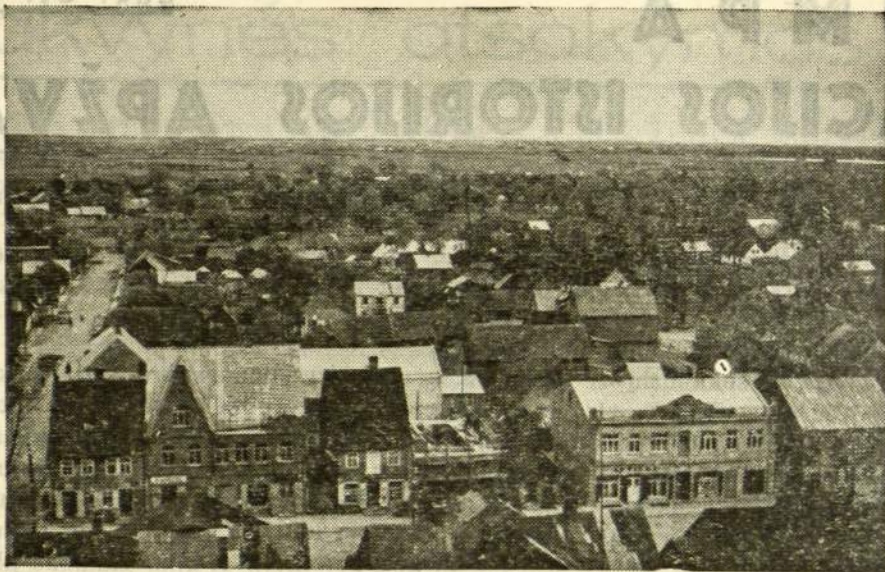
LINKSMAS VELYKINIS PASAKOJIMAS

Mano kaimynas Grikienis — žmogus rimtas ir pamokytas. Nuolatos skaito knygas ir laikraščius, o apie abesinų frontą žino geriau, kaip valsčiaus raštininkas. Didžiojo karo metu jis braižė Mozūrų pelkėse, pustrečių metų tupėjo vokiečių nelaisvėje ir pėsčias parėjo iš Berlyno į Račgailų galulaukę. Žodžiu, matęs šilto ir šalto, juodo ir balto. Bet dėl vieno dalyko aš su juo niekaip nesutariu. Jis tiesiog viešai tvirtina, kad visokie burtai, kėrai ir blogų akių nužavėjimai — tai tik tušti plepalai, kurie negali žmogui padaryti nieko gero, nei blogo. O aš su tuo nesutinku. Gero, galbūt, jie ir negali padaryti, bet blogo, tai jau tikrai padaro nemaža. Aš tai žinau iš praktikos. Šituo mane įtikino Justo Kopūsto nuotyčiai.

Kopūstas irgi mano kaimynas, tik iš kito šono. Jis žmogus su apvalia galva, nes dar prieš karą turėjo pirkęs didįjį sapnininką ir šimtmetinį orakulą. Užtat jis viską daro savotiškai. Pavasarį kaimynai baigia sėti vasarą — Kopūstas dar nesįjudina į lauką. Laukia gero derliaus ženklų ir tvirtina, kol lašinių paltys nepradedą rasoti — nieko sėti negalima. Kiti jau akėja sudygusias bulbes — Justas dar neima jų iš rūšio. Nes padangėje nematyti baltų apvalių debesėlių. Kol gegutė nepradedą kvatoti, jis neina šienauti. Ir bendrai nieko nepradedą, kol nepamato reikalingų ženklų. Tiesa, tie ženklai dažniausiai pasirodo

pervėlai, ir Justui dėl to išdžiūsta vasarą, supūva šienas, rugiai išbyra nepiauti ir bulvės nežydi ligi Žolinės. Bet jis visviena laikosi savo papročių. Jei skersai kelią perbėga katė — Justas tuojau grįžta į gryčią ir tą dieną niekur nė žingsnio. Jei naktį išgirsta ūkaujant apuoką — tris dienas nesikelia iš lovos, kad bloga akis jo nenužavėtų. Bet va, pernai per Velykas Kopūstui atsitiko tokie dalykai, kad visus jo įtikinimus apvertė auštin kojom.

Velykų rytą Justas buvo bažnyčioje. Sumetė kelis poterėlius ir pradėjo galvoti, kaip greičiau perkleipti į namus, nes jis tvirtai tikėjo, kad kas Velykų rytą pirmasis sugrįžta į namus, tam per visus metus geriausia seksis darbai, o laimė byrės, kaip iš gausos rago. Todėl vos tik suskambėjo varpai, Justas spruko į šventorių ir tekinas pasileido į namus. Iš vieškelio pasuko per laukus — tiesiai į Kabarkšties lieptą. O čia staiğa — šmėkšt! — juoda katė perbėgo skersai kelią. "Dabar tikrai bus nelalmė" pamanė Justas. Reiškia, per lieptą eiti negalima. Pasuko į šoną ir sumanė perbristi per upelį. Nusimovė batų, įsitvėrė alksnio ir nuleido koją į vandenį. Staiğa — triokšt! slyst! pliumt! — Justas pasinėrė į šaltą srovę. Ilgai kapanojosi, kol pasiekė dugną. Bet nei pirmyn, nei atgal bristi nebedrįso. Nes vidury upelio buvo sėkluma, o arčiau krantų baisiai gilu.

Biržų miestas.

Gerą valandą jis talkėjo vidury upelio, kol prisisaukė pagalbą Kadarų Mikužis jį ištraukė. Aišku, Justas jam nesakė, kodėl nėjo per lieptą. Ir juodos katės neminėjo. Sakėsi neradęs liepto. Kitiems aiškinosi, norėjęs nusiplauti kojas ir panasiai. Bet jį namus sugrižo visas šlapias ir baisiai piktas. Nes kiti jau seniai buvo jį pralenkę. Persirengęs ir truputį atšildęs sustingusius sąnarius jau buvo besirengiąs pusryčiauti. Tik žiūri — katinas raivosi prie durų ir nagus į slenkstį galanda. O Kopūstas gerai žinojo taisyklę: jei prieš pusryčius katė nagus galanda, reikia paguldyti ją ant slenkščio ir išperti su šluotražiu. Tada vasaros metu gyvuliai nezylios ir nelاندžios į javus bei pievas. Justas viena ranka capt katiną už sprando, antra už šluotos ir — čiakšt, čiakšt per uodegą. Rainis — purkšt, purkšt! Grybšt Justui į ranką ir — šmurkšt po suolu. Baisiai įniršęs Justas puolė paskui. Pusvalandį gairino akiplėšą, kol prispaudė užstaly. Bet vos tik užsimojo su šluota, rainis — strikt ant stalo. Nuspyrė porą lėkščių ir su visais stiklais išdulkėjo pro langą.

Aprišęs katino pradrėkštą ranką ir apsiraminęs Justas vėl įsispaudė užstalin. Ūmai atsiminė vienos šimtametės bobutės patarimą: „Jei nori, kad per rugiapjūtę neskaudėtų strėnos, tai Velykų rytą reikia pasikasyti nugarą į kaimyno svirno sieną“ Šitą patarimą Kopūstas stropiai pildė kiekvienais metais. Todėl ir dabar nenorėjo praleisti progos pasigydyti.

Aišku, eiti į kaimyno kiemą ir trinti nugarą į sieną visiems matant Justas nenorėjo. Jis nuėjo per sodą, perlipo per tvorą ir pamaži prisitartino prie Grikienio svirno. O čia — ir vėl kliūtis. Pasienyje sukrauta lentų krūva. Į jas ka-

syti nugarą nėra prasmės, nes lentos, galbūt, visai neturi gydomos galios. Reikia pasitrinti į pliką sieną. Ilgai negalvodamas Justas užsiriogolino ant lentų krūvos ir atsišliejo į svirno sieną. Tik brūkstelėjo vieną kartą, o lentos — čiuzt! dar, dar! ir nudardėjo iš po kojų, nublokšdamos Justą į patvorį. Kieme vamptelėjo Grikienio margis ir piktai lodamas puolė už svirno. Kopūstas pasiputė, pašoko ant kojų ir puolė prie tvoros. O tvora aukšta, tokiais smailiais statiniais užverta. Gal jis pertrumpą šuolį davė, gal gerai nenuitaikė, bet — žibt! — ir užsikabino kelnės už statinių. O čia margis jau kimba į skvernus ir taikosi nutverti už blauzdų. Į tą triukšmą ir kaimynas atskubėjo.

— Na, kas čia dabar?! Kopūstai kaimyne, kaipgi tu čia pakliuvai? Jei taip kas kitas, pamanyčiau kad lentų vogti atėjo...

«Dabar tai pražuvau...», pamanė Justas; ir vos išlemeno:

— Tai, mat, aš... aš norėjau pas kaimyną nueiti... Tikrai biesas pagundė lipti per tvorą... Ot ir užkliuvau...

— O kas čia tas lentas nuvertė?

— Tai, mat, margis... Kaip puolė mane, tai ir užkliudė...

Grikienis tik pakraipė galvą ir pagelbėjo Justui pasiekti žemę. Justus bailiai apsižvalgė aplinkui, suspaudė rankoje nuplėštą kelnių blauzdą ir riščia nukūrė per sodą. Nė ačiū kaimynui nepasakė. Tik užsidaręs kamaroje jis lengviau atsikvėpė ir patylomis ištārė:

— Ot, tai įkliuvau! Tai užsidirbau! Kokia gėda... Dabar nė akių negalėsiu parodyti... O tai vis per tą nelemtą juodą katę... Ot, tai pasika-

TRUMPA AVIACIJOS ISTORIJOS APŽVALGA

(Tęsa).

Otto Lilentalis su savos konstrukcijos planeriais yra padaręs virš 1000 skridimų. Jis paprastai nušokdavo nuo kalno 70-80 mtr. aukščio, išnaudodamas antvėjų, iškildavo aukščiau kalno. Išsilaikydavo ore virš 30 sekundžių ir praskridavo apie 200 — 250 mtr. Tačiau visų užsibrėžtų tikslų jam nepavyko pasiekti. 1896 m. rugpiūčio mėn. 10 d. įvyko nelaimė. Otto Lilentalis nukrito ir ištarys, „man trūko paukščio pajautimo, kad iš anksto nujausčiau vėjo kryptį“ — mirė.

Panašius bandymus darė ir anglas Pilčėris. Jam beskrendant ore sulūžo planerio sparnas 1899 m. ir jis užsimušė.

Amerikoje irgi nesnausta. Prof. Šaniuto su savo mokiniais studijuoja planerizmą ir daro bandymus. Jo mokiniai broliai Rait'ai greitai išsiskyrė iš kitų tarpo su savos konstrukcijos planeriais. Jie savo planerius tiek patobulino, kad jau 1902 m. išsilaikydavo ore virš 72 sekundžių. Į vieną, gana vykusį, savo planerį įstato 4 cilindrių savos konstrukcijos motorą, kuris teturėjo vos 16 arklių jėgų. Ir štai pasaulinė sensacija! Br. Rait'ų planeris-lėktuvas pakilo su žmogum nuo pievos, išsilaikė ore 58 sek. ir pralėkė 260 mtr. Tai buvo 1903 m. gruodžio mėn. 17 d., kas ir yra skaitoma aviacijos užgimimo diena ir br. Rait'ai yra laikomi aviacijos tėvais.

Br. Rait'ai nenuilstamai ir toliau tęsia savo studijas, tobulindami planerius-lėktuvus bei motorus. 1905 m. įstato 28 a. j. motorą ir jų lėktuvas išsilaikė ore 38 minutes ir pasiekė 60 klm. greitį per valandą. Šiuos bandymus br. Rait'ai darė Š. Amerikoje.

Europoje pirmasis atliko mechaniską skridimą lėktuvu Prancūzijoje gyvenęs brazilietis Santos-Dumont'as 1906 m. spalio mėn. 23 d. Jo lėktuvas su 50 arklių jėgų motoru ore išsilaikė 21,1 sek., pakilo iki 6 mtr aukščio ir praskrido 220 mtr. Tas, be abejo, labai nudžiugino prancūzus. Jie su dideliu entuziazmu rėmė S. Dumont'o bandymus.

Ir štai 1903 m. įvyksta pirmosios aviacijos rungtynės, kuriose dalyvauja ir br. Raitai. Čia br. Raitai parodė pasauliui negirdėtą sesaciją. Jų lėktuvai pakilo virš 115 mtr. aukščio ir išsilaikė ore 2 val. 20 min. 23 sek., o kiti tuo tarpu tege-

lėjo išsilaikyti neilgiau 30 minučių.

Šios rungtynės tiek paveikė prancūzus, kad jie nutarė būtinai aviacijos srityje pasaulyje stovėti pirmoje vietoje.

Pasiryželiams skyrė didžiausias dovanas, kurios siekė net iki 100.000 frankų. Bet štai vienas anglų laikraštis paskelbė, kad skiria 25.000 fr. premiją tam lakūnui, kuris iš Prancūzijos atskris į Angliją. Vadinas perskris Lamanšą. Žmonės laikraščio leidėjus laikė tiesiog bepročiais. Ir kas gali perskristi 47 klm. vandens plotą? Juk tai ne įtikėtinas dalykas! Tačiau šiuo vis delto susirūpino du prancūzai lakūnai Latamas ir Blerio.

1909 m. liepos mėn. 19 d. Latamas, vieno laivo lydimas, išskrido iš Prancūzijos Kales miesto norėdamas pasiekti Angliją, Duverio uostą. Jis laimingai pakilo ir susirinkusiai miniai rodėsi, kad jo lėktuvo greitis yra nepaprastas. Faktinai jis skrido vos 50 klm. į valandą. Latamas, padaręs pora ratų virš minios, dingo iš jos akių. Anglija nekantriai laukia didvyrio. Minia pradeda nerimauti, telegrafas dirba be pertraukos, tačiau apie drąsų lakūną jokios žinios. Vėliau vienas laivas pranešė, kad išgelbėjęs lakūną, skridusį per Lamanšą. Mat, buvo štai kas: Latamas, perskridęs 10 mylių, pavijo vieną laivą ir panorė jį nufotografuoti. Tik staiga pradėjo gestti motoras ir jis buvo priverstas leistis į jūrą.

Tais pačiais metais liepos mėn. 27 d. apie 5 v. p. p. Latamas vėl pakilo ir pasuko į vakarus — į Angliją. Lakūnas pakilo apie 200 metrų ir pranyko iš susijaudinusios minios akių. Jį lydėjo 5 Prancūzijos laivai. Staiga žmonės Anglijos pakraščiuose išgirsta motoro ūžimą ir galiausiai pamato patį lėktuvą. Žmonių džiaugsmui nėra ribų! Pakilo didžiausios ovacijos, toks triukšmas, kad policija vos pajėgia šiaip taip sutvarkyti džiūgaujančią minią. Tačiau vėl tas nelaimingas motoras. Ir vėl Latamas savo tikslo nepasiekė — nenutūpė Anglijoje, bet tik jos pakrastyje apie 500 metrų atstu. Minia nepaprastai karštai jį sutiko, bet laikraščio skirtos dovanos jam gauti nepavyko, nes po to jis pasaulį nustebinė savo rekordais: išsilaikė ore 2 val. 13 m., nuskrido 150 klm. ir pakilo iki 155 m. aukščio, o po metų pakilo 1384 mtr.

(Bus daugiau)

Nakvynės atsakymas

KONRADA'S KUMMEL'IS.

Vieną neįaukų žiemos vakarą, kada lauke pustė sniegas ir šėlo uždamas vėjas, kaž kas pabarškino į viensėdžio namo duris. Namo šeimininkės giminietė Anastazija jas atidariusi. pamatė besotvintį vyrą, kurs prašėsi nakvynės. Tai išgirdusi pati šeimininkė, negailestingos širdies moteriškė. atbėgo ir šaukdama, jog ji valkatų nepakęšianti ir nepriimsianti, smarkiai užtrenkė duris. Nepazįstamasis truputį pačjęs nuo namo sugrižo vėl ir antru atveju švelniai ir atsargiai pasibeldė. Šeimininkė pikta atidarė duris ir, žvakei nušvietus tarpdurį, pamatė gražų ir didelį mirtinai išbalusiu veidu vyrą, su šviesiais plaukais ir mėlynomis akimis.

“Ar toli iki artimiausio gyvenimo?” užklausė jis virpėdamas.

“Apie tris mylias” atsakė šeimininkė, “bet veltui tenai keliauji, nes degtinės negausi ir ten gyvenanti ponija lygiai kaip ir aš yra prieš valkatas nusistačiusi”

“Aš ir nereikalauju degtinės”, tarė nepazįstamasis, “tik aš norėčiau nors truputį ko nors užkasti. Nebijokite manęs, nes aš esu sužeistas ir vos bepaeinu; drabužius teturiu labai menkus ir man nepaprastai šalta. Paleistas iš kariuomenės pasilsėti namo, aš grįžau pas tėvukus gyvenančius Girėnuose, bet pakeliui prieš tris dienas apvogė ir likau be skatiko kišenėje. Susimildami nebijokite manęs. Leiskite prie ugnies pasisildyti, duokite bent duonos kąsnelį alkui numalšinti, o geriausia: Dievas jums už tai atlygins!” Jis pažvelgė tokiom maldaujančiom akim į šeimininkę, kad net ir tosios pyktis jau beveik visai nusiūgo. Bet tuoj atsiminė, jog jau nekartą taip liko apgauta, nes kiekvienas valkata sakėsi esąs sužeistu ir apiplėštu. Vienas, nesenai prieš tai, buvo atėjęs lazdomis pasiremdamas ir šeimininkės sušelpas pasirodė esąs stipriausiu vyru. Jinai netikėtai pamatė, kaip jis lazdas jau ant pečių užsidėjęs, matyt nesitikėdamas, jog kas pamatys, žengė greitais žingsniais keliu. Tada ji davė sau žodį, niekuomet elgėtų nešelpiti.

siau, tai pasigydyčiau... Tpfiu kad tave zuikiai!... Pats juokėsi iš savo prietarungumo.

Paskui Kopistas pats pasipasakojo mums savo nuotykius. Nors jam ir gaila buvo suplėšytų kelnų, išmušto lango ir sudaužytų lekščių, bet kvatojosi ligi ašarų. Niekados, sako, nebetikėsiu tokiems niekams.

“M. L.”

Todel ir dabar tai atsiminusi, ji šturksčiai paliepė nelaimingajam eiti šalin, nes jis be abejonų pinigų turįs ir tik norįs ją apiplėšti ir nužudyti.

Tuo laiku atėjusi iš virtuvės Anastazija visokiais ženklais prašė šeimininkės nevaryti to nelaimingojo, jo pasigailėti. Bet šitoji liko nepajudinta ir griežtai paliepė: „Greičiau išeik! Aš tokius ponus gerai jau pažįstu!”

Vyras skaudžiai sudejavo ir kietai sušalusiu sniegu pamažu žengdamas atsitolino. Neturėdamas spėkų kur bėgti, jis pagaliau dar syk sugrižo ir vos girdimai pasibeldė. Besirdžiai moteriškai atidarius duris jisai įėjo į kambarį ir pasiremė ant lazdos. Jis išrodė dar labiau negu pirma išbalęs.

“Kas tai per kiaulystė!” sušuko šeimininkė. Nelaimingasis pažvelgęs į ją tarė: „Poni, pasigailėkite jei ne manęs, tai bent mano motutės gyvenančios Girėnuose. Aš noriu gyventi ne sau, bet tam, kad ją pamatyti. Jei ši naktį prisieitų dar man keliauti, tai tur būt šiam gyvenime aš jos daugiau neregėčiau.”

“Jūs visi taip sakote”, sušuko j'nai. Dievas, gal ją perspėti norėdamas, pakiso jai minti, jog ir ji turi sūnų kareivį, kurs dabar taip pat namo grįžta ir neužilgo tikisi jo susilauksianti. Bet ir ta mintis jos nesujudino.

“Ar nematote, jog aš esu sužeistas” maldavo tasai silpnu balsu.

“Aš tavo žaizdų nežiūrėsiu: jūs visi elgetaudami mokate patys pasidaryti sau melagingas žaizdas. Mano dėsnis yra šelpti labdaringas įstaigas, o ne valkatas. Net gėda būtų savo namuose tokius nakvinti. Šalin iš čia!”

Anastazija puolėsi prašyti jos, kad nevytų nelaimingojo, bet šeimininkė atstumė ją atgal.

Žmogus, matydamas jos nepajudinamą ir kietą širdį, išėjo ir daugiau jau nebegrižo.

Ponija atsisėdo prie ugnies; iš virtuvėsėjo malonus valgių kvapas ir visur buvo gera ir jauku, tik jos širdy nebuvo ramybės. Pakursčiusi ugnį, ji uždegė žvakę ir jau buvo besiimanti kojines megzti, kaip netikėtai kaž ką pamatė ant grindų. Tai buvo senas taboko kapsiukas, kurį šeimininkė pažūrėjusi labai nusigando. Kapsiukas buvo labai panašus į tą, kurį ji savo sūnui Karoliui buvo dovanojusi. Jo viršuje rašalu buvo parašyta R. G. iš K. P., viduje gi buvo truputis taboko, sena pypkė ir suraukšlėtas laiškas. Išdailinusi laišką, pradėjo skaityti, bet tuojau sušuko ne savo balsu.

Tai buvo jos pačios nesenai į sūnų rašytas laiškas; kapiukas tabokai buvo taip pat jos sūnaus. Didžiausiai susijaudinusi ji pašaukė Anastaziją, skubiai klausinėdama, kur yra nepažįstamasis, ar jis jau išėjo, kur išėjo ir t. t. Šioji neramiai atsakė, jog vargu ji ši vakarą begalės pamatyti, jis vargšas, tur būt, kurs nors pasislėpė, o gal ir sušalo... Mergaitės veide matėsi didis išgąstis ir sumišimas, bet teta to visko netūmydama išpuolė laukan ir bėgiodama apie namus šaukė, vadino, ieškojo nepažįstamojo. Niekam neatsiliepus į jos šauksmą, sugrįžo kambarin ir sukniubus kėdėje pradėjo gailai verkti. Iš jos suminkštėjusios širdies kilo į dangų rįmtas, šventas pasizadėjimas... Staiga lauke pasigirdo linksmas skambėjimas ir kaž kokios šlajukės sustojo pas namo duris išbėgusi šeimininkė pažino sūnų ir puolė jam į glėbį. Jos džiaugsmui nebuvo ribų.

Netrukus atbėgusi Anastazija, kuri matyt nesenai verkė, širdingai pasisveikino su Karoliu.

Greitai jam patiekė gardžios vakarienės. Bet pati motina negalėjo valgyti. Ji vis galvojo apie nepažįstamąjį, jos ausyse skambėjo jo prašymų ir maldavimų žodžiai.

Karolius pavalgęs pradėjo pasakoti apie karą ir jo sunkenybes: Tarp kitko jis papasakojo, kaip vieną syk buvęs pavojingai sužeistas ir tik išliko gyvas dėka didvyriškam vieno draugo pasisventimui, kurs neatsižvelgdamas į pavojų, ant pečių parnešė jį į stovyklą. "Jam turiu būti dėkingas, jog dar šiandien tebegyvenu ir jus čionai matau. Mudu su juo taip susidraugavome, jog net ir tikras brolis nebūtų man brangesnis už mano mielą Robertą"

Kodel jo kartu neparsivežei? paklausė motina, „ir aš būčiau išreiškusi jam savo padėką ir meilę už tavęs išgelbėjimą; pakviesk jį laišku“. Karolius liūdnai tik galvą pakratė.

"Jis liko paimtas belaisvėn ir nežiūrint visų mano pastangų, nepasisėkė apie jį bent ką susekti. Jis prapuolė be žinios. Nelaiminga jo motutė, laukia nesulaukdama savo sūnaus Girūnuose! Mielas Robertai, mano gyvasties išgelbėtojai!"

Karolis atsistojęs priėjo prie pečiaus, kad paslėptus besiveržiančias ašaras.

Staiga jis sušuo: "Dieve mano! kas gi čia?" Karolis laikė rankoje kapiuką, kurį nesenai buvo pametęs nepažįstamasis.

"Kaip jis čia atsirado?" užklausė skubiai, "juk aš savo išgelbėjimo nuo mirties dienoje tą kapiuką, nieko geresnio neturėdamas, Robertui buvau dovanojęs. Jis žadėjo man niekuomet su juo nesiskirti. Tai, motut, kokiū būdu jis čia atsirado?"

Šaltis sukratė motiną. Ji jautėsi ne savy.

"Kaž koks čia nesenai buvęs vaikata pametė tą kapiuką; bet tai nebuvo tavo Robertas, nes gero žmogaus aš nebūčiau išvariusi", atsakė ji persigandusi. "Greičiau, kad tai kitas kapiukas, o jei ir tas pats, tai, tur būt pavogtas. Jis buvo didelis, gražus vyras, mėlynomis akimis ir šviešiais plaukais." Toliau nebepajėgė kalbėti.

Karolis išplėtęs akis ir susierzinęs pažvelgė į ją tardamas: »Motin, kaip galėjai tą padaryti? Juk tai buvo Robertas, kurs man gyvybę išgelbėjo, o tu jį suvargusį ir sužeistą išvarei!«

"O Karoli, dovanok man!" tarė ji verkšlėndama, "aš savo netikusį pasielgimą jau pataisiau." Karolis skubiai imdamas skrybelės tarė: »Eisiu, ieškosiu jo, kol tik surasiu!« Čia Anastazija puolė ant kelio: »Dėkui Dievui, kad aš taip padariau!" ir drauge kreipdamasi į šeimininkę tarė: »Tetule, aš visą laiką bijojau ir virpėjau, nežinodama ką tu man sakysi. Juk aš pasigailėjusi nelaimingojo įvedžiau jį per virtuvę į svečių kambarį ir tenai jam parengiau nakvynę«.

"Lai tave už tą Dievas laimina!" vienbalsiai sušuko Karolis su motina.

"Kad jis galėtų ramiai pasilsėti", tęsė toliau mergaitė, "aš jį užrakinau ir raktą įsidėjau kišenėn."

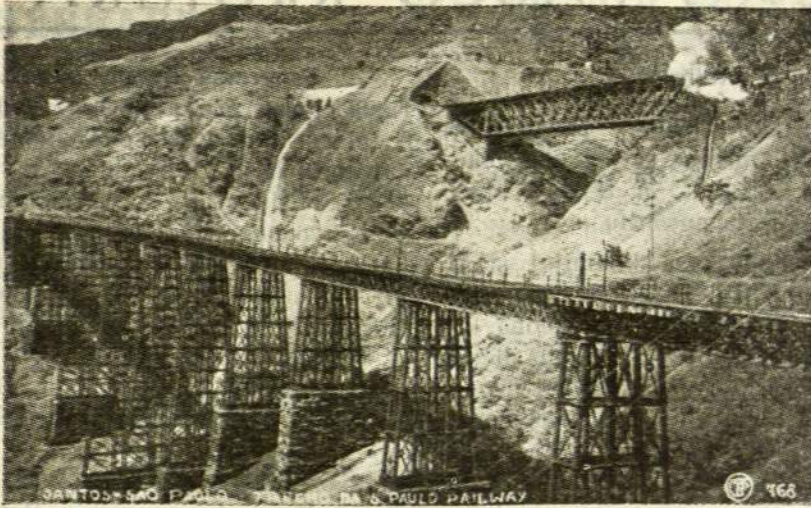
Pabaigusi ji pradėjo verkti, bijodama savo nepaklusnumu supykinti tetą. Bet ši ypač buvo linksma ir dėkojo Dievui už laimingą to viso išeitį.

Kaip džiaugsmingai ir širdingai sveikinosi senai besimatę draugai! O Karolio motina nuo tos dienos visai persimainė. Jos dėsniu tapo, kad niekomet nereik pavartyti prašančio, nes geriau sušelpiti nevertą, negu atsakyt tikrai pašalpos reikalaujančiam.

Skaitykime knygas, nes knygos atidaro mums užkerėtų rūmų vartus.

Laikrodis 150 Metų

Tula Grace Oliver, gyvenanti mieste E. St. Louis. Ill. turi 150 metų seną laikrodį, padirbtą Šveicarijoj 1785 m. Laikrodis labai įdomus daugeliu atžvilgių ir laiką rodo kuoteisingiausiai. Kiekvienai valandai baigiantis certiblato apačioj atsidaro durelės ir per jas išeina dvylika apaštalu; tada augščiau atsidarius kitom durelėm, išeina Kristus ir laimina apaštalus. Šitai ceremonijai baigiantis, figuros sueina vidun ir durelės užsidaro, o apačioj viršunėj per savo dures išėjęs minikas su kūju muša varpą skbindamas valandas. Laikrodžio certiblas turi pavidalą dangaus skliauto, kuriuomi slenka saulė pro valandų žymes taip kad kuoaškiausia matosi kuriuom laiku kur yra saulė dienos metu.

Geležinkelio tiltas, kuris jungia São Paulo su Santos miestu.

LIETUVIŠKU SPARNU KŪRĖJAI.

Padavimas sako, kad pirmas žmogus kuris bandė konstruoti lėktuvą, buvo lietuvis. Buvo tai Maskvoje, caro Jono Žiauriojo laikais. To lietuvio skraidęs lėktuvas taip nustebinęs carą, kad jis jį palaikęs velnio padaru ir įsakė be matant sunaikinti, o patį konstruktorių įmesti į kalėjimą.

Jau daug vėliau, būtent 1851 m., žemaitis Griškevičius konstruktavo lėktuvą su garo varikliu ir tuo reikalu parašė knygelę. Tai buvo tais laikais, kai apie skraidimą lėktuvais žmonės drįso tik svajoti.

Atgavus Lietuvai nepriklausomybę, atsirado lietuvių, kurie pradėjo rūpintis savąja aviacija.

Jau 10 metų praslinko, kai pirmas Lietuvos drašuoelis inž. lt. Dobkevičius (1926 m. Birželio 8 d.), bebandydamas jau trečią iš eilės savo konstrukcijos lėktuvą *Dobi III*, užkliuvo už medžių ir užsimušė.

Tikruoju gi tėvu yra inžinierius pulk. Antanas Gustaitis, kurio vardu norima pavadinti ir São Paulo Lietuvių Aero klubą. Jo konstrukcijos pirmas lėktuvas *Ambo I* pakilo 1925 m. Liepos 14 d. ir štai jau 11 metų, kai jis tarnauja Lietuvai.

Iki šiam laikui sukonstruktavo 7 lėktuvus ir dar daugiau sukonstruktuos.

Ant. Gustaitis šiandien yra karo aviacijos viršininku.

Insisteigė Aero Klūbas

Gegužės 12 d įvykusiame steigiamam susirinkime įsisteigė Brazilijos Lietuvių Aero Klūbas su gražiais tikslais, kuriuos mano netolimoj ateity vykdinti gyveniman ir kurie be abejo, gaus platų pritarimą mūsų visuomenės tarpe.

Steigiamam susirinkime, kuriam pirmininkavo p. konsulas Gaučys, dalyvavo virš 30 asmenų, iš kurių 27 jau įstojo į klubą nariais ir apsimokėjo įstojamąjį mokestį. Įstatai tapo priimti, kurie netrukus bus įregistruoti valdžios įstaigoj.

Į valdybą išrinkti: P. p. St. Jurevičius, J. Juodelis — lakūnai, Vl. Eidrigėvičius, Raulinaitis ir V. Nalivaika. Į Revizijos Komisiją — p. p. F. Čemarka, J. Juodgudis ir Storpirstis. Taip pat tapo išrinktas ir Garbės Teismaus iš p. p. P. Gaučio, St. Remenčiaus ir ponios Ap. Čemarkienės.

Valdyba, turėdama savo tarpe du lakūnus, galės daug nuveikti ir užbrėžtas įstatuose tikslas bus pilnai atsiektas.

Mes iš savo pusės išrinktajai valdybai linkim kuogeriausio pasisekimo.

St. P.

D É M E S I O !

Šiuo pranešu, kad **QUINTA DA PAINEIRA Rua Onze, 207** atidariau įvairiausias medžiagos, gatavų rūbų, baltinių, marškinių, kelnų ir šiaip įvairių dalykų kaip moterims, vyrams, taip ir vaikams. Viskas pigiau kaip kitur.

PIRKDAMI PAS MANE PADARYSITE EKONOMIJA.

Su pagarba

CASA PARDELLA

J. Pardella

Mūsų prieteliai.

I "Vilties" žurnalo remėjų — prietelių sąrašą įsirašė dar p. **St. Dorinas** su žmona, paaudkodamas 100\$000, už ką Br. L. J. S-gos Centro Valdyba ir Redakcija taria nuoširdų ačiū.

P. St. Dorinas yra mūsų kolonijoje stambus biznieriūs. Turi dvi São Paulo mieste autobusų linijas — Bella Vista ir Villa Pamplona, kuriuose kursuoja 11 autobusų. Be to šiomis dienomis pastatė didelį (2-jų aukštų) namą ant nuosavaus sklypo už 110 kontų ir dar vieną namą stato.

Linkime p. Dorinui savo biznį dar daugiau plėsti ir, žinoma, "Vilties" žurnalą neužmiršti.

Pastaba. Pasizadėjo "Vilties" žurnale bendradarbiauti naujai atvykęs Konsulato sekretorius p. St. Remeniūs.

Sekančiam numery talpinsim įdomų mūsų bendradarbio P. Gs. straipsnį: "Iguazų kiroklijai".

Villa Bellos skyriaus susirinkimas.

Nors šis skyrius buvo apstojęs veikti, nes tam buvo tam tikrų priežasčių, tačiau tas kliūtis pašalinus vėl pradėta žengt pirmyn.

Gegužės 14 d. įvyko to skyriaus visuotinis susirinkimas, kuriame dalyvavo visi nariai ir keletą svečių.

Iš padarytų nutarimų pažymėtini: rengti paskaitas ir referatus, surengti viešą vakarą ir šiaip daugiau ruošti pasilinksminimų bei pramogų. Paremti Centro Valdybą piniginiai ir išpirkti "Vilties" žurnalo kelis pajus (už tą nutarimą esame dėkingi — Redakcija ir Administracija).

Susirinkimo metu įsirašė du nauji nariai. Po to susirinkimas tapo uždarytas.

Koresp.

«Vilties» koncertas — balius.

Ilgai lauktas koncertas — balius pagaliau gegužės 16 d. įvyko. Ir reikia pasakyti, kad jis nieką neapvyklė. Kaip savo įdomia programa, taip tvarka ir lietuviška nuotaika visus tiesiog sužavėjo.

Nors svečių dalyvavo neperdaugiausiai, bet užtai galėjo linksintis iki valiai. Svečių tarpe buvo mūsų konsulas p. Gaučys, "Vilties" žurnalo prieteliai ponai Dorinai, p. agronomas J. Zabrockis, Aero Klūbo vadovybė ir kiti žymesni veikėjai.

Programa visiems patiko. Bom Retiro skyriaus choras, p. J. Stankūno vedamas, padainavo 8 dainas, kurios pasisekė kuopuikiausiai. Ypatin-gai gerai išėjo "Mūsų dirva" ir "Jau saulutė leidos". Solisiai p. p. T. Mažeika ir K. Ambrozevičius savo numerius išpildė gerai. Gaila tik, kad jie ant "biso" nieko nedainavo. Kupletistas p. St. Vinkauskas su savo "Jaunuojų ponaičiu" ir "Fok-trotu" visus žavėte žavėjo Labai gerai išėjo kvartetai: "Lietuvio maršas" ir "Gaudžia trimitai", kuriuos išpildė p. p. L. Godliauskas, Petronis, Br. Stankevičius ir V. Godliauskas.

Solistams, kupletistui ir kvartetui akompanavo p. J. Stankūnas.

Bendrai programos išpildymas pasisekė gerai.

Tvarka buvo pavyzdinga.

Tikimasi, kad ir pelno šiek tiek gavosi, kuris yra skiriamas žurnalo reikalams.

Buvęs.

«Vilties» S-gos Bom Retiro skyriaus susirinkimas.

Gegužės 3 d. 4 val po pietų Bom Retiro lietuvių mokyklos salėje įvyko Bom Retiro skyriaus visuotinis narių susirinkimas, kuriame be narių dalyvavo dar keletą svečių ir Centro Valdybos pirmininkas p. V. Godliauskas.

Susirinkimui pirmininkavo St. Pušys, sekretoriavo J. Bartkus.

Valdybos pirmininkui padarius pranešimą apie nuveiktus ir numatytus darbus, įvyko diskusijos dėl tolimesnės skyriaus krypties. Nusistatyta daugiau kreipti dėmesio į narių švietimą, tuo reikalu padarytas nutarimas steigti vakarinius kursus, į kuriuos kviesti ir šiaip jaunimą. Be to rengti paskaitas ir kitokias lavinimosi pramogas daryti. Taip pat vienbalsiai užgirtas skyriaus valdybos nusistatymas, kad neįvelti S-gą į politiką ir eina tuo keliu, kuriuo buvo eita nuo pat S-gos įsikurimo pradžios.

Tarp kitų išneštų pageidavimų pažymėtinas vienas, būtent, kad Centro Valdyba pagamintų nariams ženklelius, kokius kad turi kitų s-gų nariai.

Susirinkimo metu į Sąjungą įstojo vienas naujas narys ir patvirtinti trys valdybos priimti.

Susirinkimas baigėsi su pakelta nuotaika.

Dalyvavęs.

Redaguoja St. Pušys.

Vokiečių fotografijų įstaiga.

“BERNARDO”

Įsteigta 1890 metais

Atlieka įvairius darbus fotografijų srity.
Specialybė padidiname, o taip su dažais.

Darbas greitas, sąžiningas ir pigus.
Vyksta į namus fotografijų reikalais. Daro
iš fotografijų naujas.

ARTHUR SCHMIDT

Rua São Caetano, 111 (senas nr. 103)
Tel. 4-5576 - São Paulo

Ponių ir Panelių dėmesiui!

Eikite kirpti ir garbanuoti savo plaukus tik
į lietuvių moterų saloną

“POLLA”

Kerpame ir garbanuojame plaukus sulig
paskutinės mados.

Didelis prityrimas garbanavime «Perma-
nente», garantuotas dešimčiai mėnesių.

Kainos nuo 10 iki 20 miliresų.

Antrašas: **Rua José Paulino, 94.**

Tik neužmirškite!

Dr. A. CANDIA

VENERINĖS LIGOS:

Triperis (visose stadijose — aštrus ir
kroniškas). Sifilis.

Priėmimas nuo 9 — 12 ir nuo 3 — 7
Sekmadieniais nuo 10 — 12.

Rua Barão de Itapetininga, 242
3 aukštas - Telef. 4-0218

Kalba rusiškai, lenkiškai, vokiškai.

JAUNIME, tavo jauna dvasia visuomet
reikalauja peno. Tu gyveni ne nien kūnu, bet ir
siela. Tu privalai maitinti savo dvasią lietuvišku
spausdintu žodžiu. Nieko nelaukdamas užsisakyk
vienintelį Pietų Amerikoje jaunimo žurnalą

“VILTIS”

Tu jame rasi visada daug naudingų pasis-
kaitymų, apysakų gražių vaizdelių iš savo gimtinės
ir kitų kraštų, daug įdomių ir pamokinančių,
straipsnių, eileraščių, juokų ir kt.

«VILTIS» metams kainuoja tik 8\$000, pus-
mečiui 5\$000. Į Lietuvą — metams 15\$000 pus-
mečiui 8\$000. Į visas Amerikos valstybes me-
tams 12\$000, pusmečiui 6\$000.

Pinigus siųsti:

“VILTIS” - Rua Aureliano Coutinho, 10

SÃO PAULO

Zimu ir progresyviai didejanti nuolatini uzdarbi

Siulo stambi vietinė firma, kur norėdama
išplėsti taip pat ir Brazilijos lietuvių tarpe savo
garbingus socialinius, kultūrinius ir komercinius
veikimus **Paieško darbščių ir prityrusių bendra-
darbių abiejų lyčių**, būtent atstovų, agentų ir
kolektorių ne tik São Paulo mieste bet ir kiek-
vienoje Brazilijos vietoje.

Kreiptis nuo 9 iki 11 val. ryto, Largo da
Sé, 50, 3 aukštas. Constructora Lar Ltda. Laiškams
— caixa postal, 3522 S. Paulo.

Dras POVILAS LICCIARDI

Santa Casos medikas - operatorius.

Medicina ir chirurgija. Suaugusiems ir vai-
kams. Gydoma reumatizmas ir vidurių
ligos be operacijų.

Taip pat venerinės ligos.

Specialistas moterų ligų.

Priimimas nuo 11 iki 12 val. ir nuo 14 iki 20
val. Kiekvieną dieną.

Vyksta į namus kiekvienu momentu.

RUA SILVA PINTO, 444 (Bom Retiro) Telef. 5-4175

Kiekvienas susipratęs lietuvis skaito vienintelį P. Amerikos lietuvių žurnalą “VILTIS”

LIETUVII!

Prisimink, skaitytojau, kad jau laikas atnaujinti žurnalo prenumeratą.

Jei dar nuolat tave nelanko «VILTIS», tad pasiskubink išsirašyti.

WILLA ZELINA

AUKŠTA VIETA, GERAS ORAS, PLAČIOS GATVĖS, SVEIKAS VANDUO, ELEKTROS ŠVIESA, LIETUVIŲ, BAŽNYČIA IR T.T. BONDŽIŲ, AUTOBUSŲ IR TRAUKINIŲ SUSISIEKIMAS SKUBEKIT. ISIGYTI NUOSAVĄ ŽEMĖS SKLYPĄ! DUODAMA MATERIOLAS IŠSIMOKĖJIMUI. DAR YRA ŽEMĖS PO 10#000 UŽ M.² ILGAM IŠSIMOKĖJIMUI. TEIRIAUTIS: PRACA ANTONIO PRADO Nº3 SOB. TELEPHONE 2-5023

VIETOJE:
 PAS KARLOS KORKISCHKO
 AV. ZELINA Nº 33
 ŽEMĖS SAVININKAS CLAUDIO MONTEIRO SOARES.